

AZ ELVESZÍTETT DOLGOK LELTÁRA

Marasztaltak egy ideig ugyan a házibuliban, ahol voltunk, de azután egyszer csak mégis becsukták mögöttünk az ajtót, és elindultunk az éjszakába. Én egy ismeretlen városban voltam, te voltál benne az egyetlen ismerős. Bizonygattam, hogy kezd világosodni, hogy nézd csak, éppen most jön meg a fény. De te türelemre intettél, hogy ez még nem az. Azután csak gyalogoltam melletted, rád bíztam magam, húztam magam mellett a bőröndömet a sárban.

Hallgattam. Hazaértünk. A te hazádba. Örömmel nyugtáztad, hogy ügyesen bánok a kutyáddal, azt hiszem, ez fontos volt neked. Aludni próbáltunk pár órát, de nekem nem ment, és miután többször is felébresztettelek, kijöttünk ide, ahol most ülünk, az erkélyre. Akkor már tényleg megjött a fény, de elázta az eső. Ez a fény nem is hullám volt, amiről még régen a fizikaórákon tanultunk, hanem valamiféle folyékony anyag. Mindent átáztatott. Belülről kezdtek el világítani a dolgok.

Azt vettem észre, hogy már hosszú ideje nézem az arcod. Nem szólaltál meg, és nem néztél felém. Én is arra kényszerítettem magam, hogy csendben maradjak, és elfordít-

sam a fejem. A szemben lévő házat néztem, valamiféle kollégium lehetett rengeteg erkéllyel. Elképzelttem, ahogy minden erkélyre egyszerre lép ki egy-egy takarítónő, műtőruhákhoz hasonló zöld uniformisban, kis sipkával a fejükön, hogy egyszerre rázzák ki a porrongyot. Majdnem elnevettem magam, olyan volt, mint egy vicc a filmekben. Mint egy fura musical néma jelenete. Vagy hogyan szívják el azt a bizonyos cigarettát. Fáradtan, mint egy fura drámában.

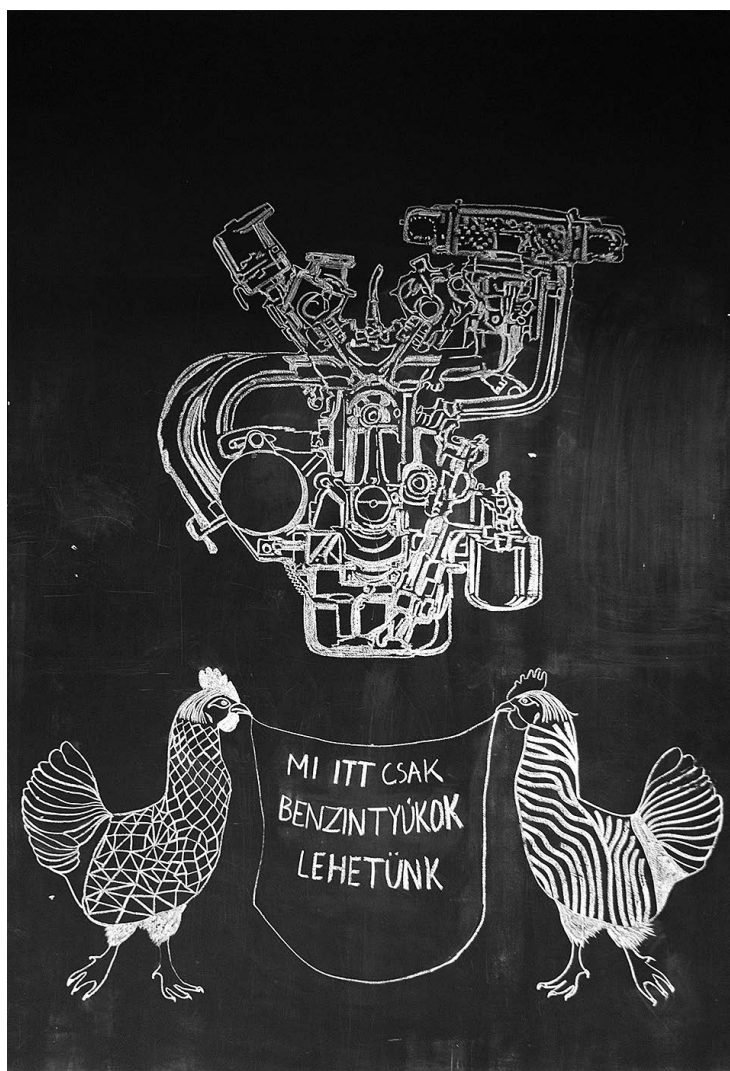
A miénk már elfogyott, nem a drámánk, hanem a cigarettánk, nyeltem egyet a gondolatra, de tudtam, hogy megmozdulni nem szabad, már a fejemozdulatom is túl hirtelen volt az imént, és a tekintetem is túl tolakodó az időnknek ehhez a néma pillanatához. Hát akkor nem gyújtunk rá többet. Arra gondoltam, mikor évekkor korábban, a kollégium lépcsőfordulóján megálltunk, éppen átkísértél volna a te szobádból az én szobámba. Ott a lépcsőfordulóban volt egy ablak, amin keresztül éppen egy család konyhájába lehetett látni, mindig meleg sárgás lámpafényben folyt az élet. Nekem akkor hirtelen honvágyam támadt. Haza akartam menni, nem tudtam, hogy hol van ez az otthon, még sosem jártam benne. Soha nem volt az enyém. De éreztem, hogy pontosan azzal az erővel hiányzik, azzal a kémiai erővel, ami miatt én eltűnök, kifakulok, és csak ennek az otthonnak a képe lesz az egyetlen látnivaló az előhívott képen. Ami a miénk sem lett soha, nem tudtuk egymásnak megteremtteni. Mikor a szobádban ültünk órákon át az ablakban, egy másik épület ablakaira leskelődve, akkor is csak vágytunk rá. A többi ember életére. Hátunk mögött pedig ott voltak az ágyak, amiket mindig más használ, és a bútorok, amiket mindig más porol le, az asztalok, amikre mindig más könyököl, és a falak, amiken... emlékszel? Hibajavító filccel pótoltuk a vakoletot. Fehér, fehér. Falszínű. Papírszínű.

Újra rád kellett nézнем, valahol messze jártál, meg voltam róla győződve, hogy ott sem vagy, hanem átköltöztél abba, amit nézel. Az erkély csempéjén elkezdett folydogálni az esővíz. Arról is meg voltam győződve, hogy az, amit nézel, nem is most van

itt, hanem valamikor a múltban. Csendre kényszerítettem magam. Annyira próbáltam csendben maradni, hogy már lélegezni sem mertem, csak akkor vettem levegőt, amikor végképp elfogyott. Kezdtém szédülni. Nem biztos, hogy a levegőtől volt, hanem a kialvatlanságtól, vagy talán az éjszaka elfogyasztott alkoholtól. Akkor ott a lépcsőfordulóban elbúcsúztál tőlem. Nem mondtál semmit, csak nem jöttél tovább. Tudtam, hogy ez azt jelenti, nem tudsz segíteni. Hirtelen belefolyt a mellkasomba valami nálam nagyobb dolog, mintha rosszféle levegőt lélegeztem volna be, ami bent megnő és fájdalmat okoz. Nem levegő volt, hanem a semmi. Akkor a lépcsőfordulóból elindulva visszamentem a szobámba egyedül.

Most mégis itt ültünk ketten az erkélyen, és néztem, hogy vajon mit nézel. Én nem voltam itthon, csak téged ismertelek. Nem a dolgot, hanem az arcodat néztem. Nem az emléket, hanem téged. Azután rám néztél, pontosan úgy, mintha azt mondanád, hogy ez az egész túl hosszú nyúlt. A tekinteteddel. Vagy túl nagyra nőtt. Erre elfordítottam a fejem. És annyira mély levegőt vettem, hogy megfájdult tőle a hátam. Ekkor szólaltál meg. Nem akarok hazudni, de szerintem azt mondtad, hogy *édes jó istenem, baszki*. Erre megkérdeztem, hogy nem akarsz-e inkább csótányokat ölni, az jó közös heppünk volt régen, egy másik városban, mindig elterelte a figyelmet.

Bementünk és eltologattuk a bútorokat, órákig tartott, én délután ébredtem fel egy karosszékekben, izomlázam volt. Tudtam, hogy ma este elrepülök. Néztém a helyüket elveszített tárgyakat, minden máshol volt. És tudtam, hogy egyszer minden a helyére kerül, vagy ha nem, akkor ez itt a legnagyobb átverés, a csak pillanatokra megmutogatott otthonokkal és a helyekkel meg időpontokkal. Az emberekkel, akikre vágyunk. Te egy asztalra dőlve aludtál a nappali közepén. Hagytalak. Elindultam zuhanyozni. Azután elindultam a reptérre, minden egyes lépcsőfokhoz hozzáütődött a bőröndöm, ahogy próbáltam lefelé cipelni egyedül. Nem baj, gondoltam, legalább a bőröndömnek is fáj-

Tillmann Hanna: Benzintyüök

dalmi lesznek, mint nekem. Jól kijövünk majd egymással.

Nem képzeltem el magamban, hogy mit gondolsz majd, ha felébredsz. Nem képzeltem el magamban, hogy mit csinálsz, amíg nem látjuk egymást. Tudtam, hogy egyszer még ezt a napot fogjuk folytatni, amit már elkezdtünk évekkel korábban, ugyanezt az örökké tartó napot. És ezt nem akartam tönkretenni. Aztán azon gondolkodtam, hogy mi is ez. A kép, amit mégis viszek magammal, a hiányod képe, ami fájni fog. Hogy ki is vagyok én. Az elveszített dolgok és emberek lel-tára. Talán csak akkor érzem, hogy valami mennyire jó, amikor érzem a fájdalmat, ahogy elveszítem, talán ez köt össze bennünket hosszú évek óta. A veszteség közös érzése.